

Josh Lanyon

Het raadsel van de Deep Dive

Vertaald door Saskia Peeters

DE FONTEIN

Acht gouden munten fonkelden en glansden in het lamplicht.

Of eigenlijk acht gouden munten en één zilveren.

Ellery Page, de eigenaar van de ouderwetse boekwinkel het Crow's Nest, liet zijn adem in een lange zucht ontsnappen en pakte de zilveren munt op. Zijn vingertoppen gleden over het vreemde formaat en patroon. Hij zag er oud uit. Heel oud. Aan de ene kant hield een vrouw twee kransen omhoog. Hij kon nog net de (Latijnse?) woorden *SÆCVLA VINCIT* onderscheiden, en daaronder *VIRTUTI HONORI*. Aan de andere kant stond een ets (gravure?) van het silhouet van een jonge man en de woorden *PHILIPPUS D.G. HISPAN INFANS*.

Dus... Spaans?

Moest die afbeelding koning Filips voorstellen?

Hij had geen idee. Hij was er niet eens zeker van of de munten echt waren.

Ze zágen er wel echt uit. De details van de gouden muntstukken, de geloofwaardig versleten gravures, de ruwe, niet helemaal gladde randen, zelfs het gewicht van de munten – dubloenen? – voelde echt.

Ze leken authentiek.

Schijn kon bedriegen. Maar als dit echt de duikerstas van Vernon Shandy was – en van wie kon hij anders zijn? – was het dan waarschijnlijk dat de munten nep zouden zijn?

Toegegeven, als het om de familie Shandy ging, moest je altijd rekening houden met een of andere ingewikkelde zwen-
del, maar gezien Vernons voortijdige en mysterieuze verdwij-
ning in de jaren zestig...

Met zijn blik nog op het hoopje munten gericht reikte Ellery naar zijn telefoon en koos hij het nummer van de politiecommissaris van Pirate's Cove, Jack Carson.

De telefoon ging één keer over en toen zei Jack, die toevallig ook Ellery's vriend was: 'Hoi, ik ben hier nog niet helemaal klaar. Wil je vast vooruitgaan en een tafel vrijhouden?'

'Eh... denk je dat je misschien even hier langs kunt komen?'

Jacks toon veranderde op slag. 'Is alles goed? Wat is er?'

'Alles is goed, maar... ik vertel het je liever pas als je hier bent.'

'Word je gegijzeld?'

Jack maakte natuurlijk een grapje, maar gezien de geschiedenis van Buck Island – en Ellery – leek niets hem nog onmogelijk.

'Nee. Ik ben alleen. Ik... heb iets gevonden.'

'Ik kom eraan,' zei Jack op besliste toon, en toen hing hij op.

Arme Jack. Hij denkt dat ik weer een lijk heb gevonden.

Ellery wilde zijn telefoon neerleggen, maar bedacht zich. Als deze munten echt waren, hoeveel zouden ze dan waard zijn?

Een snelle zoektocht op Wikipedia leverde de volgende informatie op:

Een dubloen is een Spaanse goudmunt met een waarde van twee escudo's, met een gewicht van 6,77 gram.

Daar werd hij niet veel wijzer van.

Verder zoeken leverde een artikel uit de *Los Angeles Times* uit 1989 op, en het nieuws dat vroege Spaanse matten met de hand werden gemaakt en acht real waard waren. Versies van een betere kwaliteit werden met machines gemaakt. En Spaanse dollars waren tussen de 50 en 350 Amerikaanse dollars waard.

Als een gouden dubloen in 1989 350 dollar waard was, zou dat nu dan meer zijn?

In een laatste poging probeerde Ellery eBay. Toen hij de prijzen scande voor gouden munten van rond 1700 (voor het

onwaarschijnlijke geval dat deze munten inderdaad afkomstig waren uit het legendarische wrak van het piratengaljoen met de naam *Blood Red Rose*) hield hij zijn adem in en liet hem weer ontsnappen met dat typische geluid dat je eigenlijk alleen hoorde bij oude vrijsters als hun geliefde pekineesje probeerde, eh, een nummertje te maken met een straathond.

US\$ 32.500,00

US\$ 39.500,00

US\$ 46.500,00

US\$ 75.000,00

US\$ 124.500,00

‘Lieve help.’

Watson, Ellery’s zwarte spaniël-mixpup, stopte met kauwen op zijn speeltje en keek verbaasd op.

Oké, de te koop aangeboden munten waren puntgaaf en hadden certificaten om hun herkomst te bewijzen, maar dit beantwoordde wel één vraag: ja, de spullen in de duikerstas waren waardevol. Dat kleine hoopje metaal op zijn bureau kon waarschijnlijk zelfs doorgaan voor een schat.

Een piratenschat.

Acht gouden munten die – uitgaande van het laagste bedrag – tweehonderd zestigduizend dollar waard waren? Mensen hadden voor minder vermoord.

Ellery’s blik ging als vanzelf naar het plafondluik dat toegang gaf tot de zolder van de boekwinkel. Iets meer dan een maand geleden had iemand – en hij had een vrij goed idee wie – ingebroken in het Crow’s Nest, waarschijnlijk op zoek naar precies deze duikerstas.

Angst be kroop hem. Niet vanwege de zolder. Had hij de voordeur wel op slot gedaan? Hij kon het zich niet herinneren.

Ellery stond op, verliet zijn kantoor, marcheerde langs de koopjestaaf, de grote olieverfschilderijen van piratengaljoenen op onstuimige zeeën, sprong over Watson heen, die dacht

dat dit een geweldig nieuw spel was, en liep tussen de hoge boekenkasten door. Hij kwam bij de voordeur en wilde hem op slot doen. Op datzelfde moment rinkelde de koperen bel omdat iemand de deur openmaakte.

Ellery slaakte een kreet en duwde de deur dicht.

Aan de andere kant van de glazen ruitjes riep een verontwaardigde Jack: 'Je hebt me zelf gebeld!'

Ellery rukte de deur weer open. 'Sorry.'

'Wat is er aan de hand?' Jack negeerde Watson, die ook wilde worden begroet en daarom op en neer sprong. 'Waarom doe je zo schrikachtig?'

'Ik... Ik kan het je misschien beter laten zien.'

Jacks donkere wenkbrauwen schoten omhoog. 'Is wat je me wilt laten zien iets wat leeft of iets... wat niet meer leeft?' vroeg hij behoedzaam.

Ellery lachte trillerig. 'Ik wil je een levenloos voorwerp laten zien.'

'Goddank. Nog een lijk en de mensen zullen gaan roddelen.'

Ellery liep terug naar zijn kantoor en zei over zijn schouder: 'Volgens mij doen ze dat al.'

Jack bleef staan om Watson te aaien en antwoordde: 'Ik denk dat je gelijk hebt.' Hij rechtte zijn rug en liep achter Ellery aan naar zijn kantoor, waar hij in de deuropening bleef staan. Hij keek naar de duikerstas vol watervlekken en de munten. 'Ik dacht dat die tas was gestolen bij de inbraak in de boekwinkel.'

'Dat dacht ik ook, maar ik had besloten om de bergkast eindelijk eens op te ruimen en toen ik alles eruit had gehaald, vond ik helemaal achterin deze tas.'

'Hoe is dat mogelijk?'

Ellery schudde zijn hoofd. 'Dit verklaart wel waarom Tackle Shandy, of wie het ook was, het risico wilde nemen.'

'Dat lijkt me ook.' Jacks toon was grimmig. 'Als die munten echt zijn, moeten ze een fortuin waard zijn.'

'Ik heb een beetje vergeleken op eBay terwijl ik op je zat

te wachten, en deze vangst zou tussen een kwart miljoen en meer dan een miljoen kunnen opleveren. Afhankelijk van waar en wanneer de munten zijn geslagen.’

Jacks blauwgroene ogen keken Ellery aan. ‘Een miljoen dollar?’

Ellery knikte.

‘Dat is veel poen.’

‘Als ze echt zijn.’

‘Ja. Maar goed, eerst het belangrijkste. Deze vangst gaat direct naar de bewijskluis op het bureau. Dan zal ik morgen naar het Rhode Island Marine Archaeology Project in Newport bellen.’

‘Ik maak nog snel even een paar foto’s.’ Ellery hield zijn telefoon op.

Jack knikte afwezig. Hij bestudeerde het plafondluik naar de zolder. Hij leek niet blij.

Ellery liep om het bureau heen om van elke munt de voor- en achterkant op de foto te zetten. Hij wist eigenlijk niet precies waarom. Als de munten in handen van het RIMAP kwamen, waren ze niet langer zijn probleem. Misschien zag hij ze wel nooit meer terug, behalve in een museum – dan wel het liefst een museum op Buck Island.

Hij bleef staan om één munt wat beter te bekijken en stak hem toen uit naar Jack. ‘Kun jij zien wat hier staat? Die piepkleine tekens links van HISP? Is dat een datum?’

Jack hield de munt onder de lamp en keek met tot spleetjes geknepene ogen naar de versleten tekens. ‘Misschien 1611?’

‘Zou dat kunnen kloppen?’

‘1611? Ja. Als deze echt zijn, nou ja, de jaren 1650 tot 1730 waren de gouden eeuw voor de piraterij.’

‘Weet je wat dat betekent?’ Ellery keek naar Jack, die er gelaten uitzag.

‘Wat denk jij dat het betekent?’

‘Iedereen lijkt te denken dat het duikpak dat we in Buccaneer’s Bay hebben gevonden oorspronkelijk van Vernon Shandy was.’

‘En de duikerstas hoorde bij het pak.’

‘Precies. En Tackle zei zelf dat Vernon geobsedeerd was door de *Blood Red Rose*. Dat hij al zijn vrije tijd benutte om ernaar te zoeken.’

Jack glimlachte. ‘Je denkt dat deze spullen afkomstig zijn uit de *Blood Red Rose*. Je denkt dat Vernon het schip van kapitein Blood heeft gevonden.’

‘Ja. Dat denk ik wel.’

‘Maar denk je niet dat als Vernon de *Blood Red Rose* had gevonden, hij dat aan iemand zou hebben verteld?’

Ellery dacht even na. ‘Ja. Toch wel. Dat kan niet anders. Hij had de schat nooit in zijn eentje naar boven kunnen halen. Waarschijnlijk zou hij die informatie hebben gedeeld met bepaalde familieleden. Ik denk niet dat hij het aan zomaar iemand zou vertellen, en zeker niet aan iemand buiten de familie Shandy.’

Jack kreunde. De Shandy’s vormden een van de oudste en beruchtste families van Buck Island. Ze waren nogal op zichzelf, en hun relatie met het gezag was in het beste geval stroef te noemen.

Stroef van beide kanten, dat wel.

‘Als de munten echt zijn – en ze zien er echt uit, dat ben ik met je eens, maar wij zijn geen experts – dan zou je gelijk kunnen hebben,’ zei Jack.

‘En als we daar gelijk in hebben,’ zei Ellery, ‘weet je wat ik dan nog meer denk?’

Jack keek hem nadenkend aan. Hij zuchtte. ‘Je denkt dat Vernon Shandy is vermoord.’

‘Dat denk ik inderdaad,’ antwoordde Ellery.

‘Wat willen de heren drinken?’ Hoewel de kroeg vrijwel leeg was, leek Tom Tulley in een joviale bui te zijn toen Ellery en Jack plaatsnamen aan hun vaste tafel in de Salty Dog.

In oktober waren de meeste toeristen vertrokken en kwam het eiland weer in handen van de (volgens de inwoners van Pirate’s Cove) rechtmatige eigenaars. De dagen waren koel en verfrissend, en straalden het prachtige gouden licht van de herfst uit. De oceaan was nog warm genoeg om erin te zwemmen en je kon zonder te hoeven wachten een goede tafel krijgen in de restaurants en bars. De koude nachten geurden naar houtrook en vochtige aarde. Avondwandelingen langs het strand werden opgelicht door meteorenregens en de zaadpluimen van zijdeplanten.

‘Wat was die blauwe cocktail die je vrijdag voor me hebt gemaakt?’ Ellery trok met de hulp van Jack zijn jas uit. Jack had discrete hoffelijkheid tot een wetenschap verheven. Hij liep weg om hun jassen aan de kapstok naast de deur te hangen.

‘Blueberry iceberg,’ antwoordde Tom. ‘Libby kwam met het recept. Blueberry wodka, Blue Curaçao, limoensap en een scheut bruiswater.’

‘Hij was heerlijk. Ik wil er weer zo een.’

Tom knikte en keek naar Jack. ‘En jij, chef? Het gebruikelijke?’

Jacks ‘gebruikelijke’ drankje was wat er op de tap zat. Hij knikte. ‘Hoe gaat het met Libby?’

Toms dochter Libby studeerde op het vasteland.

‘Heel goed,’ zei Tom somber. Libby was zijn oogappel en hij miste haar ontzettend.

Ellery bestudeerde de nieuwe toevoeging op het menubord en vroeg: ‘Wat is de Einde-zomer-special?’

‘Een geheim familierecept.’

Jack en Ellery wisselden een blik. ‘Wedden dat er maïschips in zitten?’ zei Jack.

Tom keek boos. ‘Zeg, hoe durf je mijn geheimen te verklappen!’ Hij grijnsde breed en liep weg om hun drankjes te halen.

‘Hij is in een goed humeur,’ merkte Ellery op.

‘Het is oktober. Iedereen fleurt op als de toeristen weg zijn.’

Wat tegenstrijdig leek voor een gemeenschap die zo’n beetje leefde van het toerisme, maar zelfs na één zomer op het eiland begreep Ellery wat hij bedoelde. Buck Island was in het hoogseizoen een andere planeet dan Buck Island in de rest van het jaar.

Hij en Jack kletsten over de gestage renovatie van Captain’s Seat, het bouwvallige victoriaanse huis dat Ellery had geërfd van zijn oud-oud-oudtante Eudora. Een maand eerder had Ellery eindelijk een flinke som geld ontvangen uit de nalatenschap van Brandon Abbott, waardoor hij zich belangrijke, maar weinig betoverende zaken als verse bedrading en een nieuw dak kon veroorloven.

Tom kwam terug met hun drankjes. Ze bestelden allebei fish-and-chips, tot Toms teleurstelling, en klonken met hun glazen toen hij weer wegliep.

‘Proost,’ zei Jack.

‘Hijsen maar,’ zei Ellery. Hij nipte van zijn kobaltblauwe cocktail. ‘Mmm.’ De wrange zoetheid van de cocktail en de knappende warmte van de haard vormden een perfecte combinatie voor een kille herfstavond. Hij had het gevoel dat hij niet meer had uitgeademd sinds hij de munten op zijn bureau had laten vallen. ‘Ik moet zeggen dat ik opgelucht ben dat je weet-wel-wat je-weet-wel-waar is. De gedachte dat het daar al die tijd gewoon in de kast heeft gelegen maakt me een beetje misselijk.’

‘Zou het kunnen dat het niet de hele tijd in de kast heeft gelegen? Ik dacht dat Felix zei dat hij het op een schap in de berging had gelegd.’

Felix Jones, Libby Tulleys vriendje en de zoon van de voormalige burgemeester van Pirate’s Cove, had korte tijd bijgesprongen in het Crow’s Nest terwijl Ellery herstellende was.

‘Hij heeft zich vast vergist. Het was zijn laatste werkdag en zijn laatste dag op het eiland, dus hij had wel iets anders aan zijn hoofd. Toen ik hem ernaar vroeg, kon hij zich nauwelijks herinneren dat Cap hem de tas had gegeven.’

Jack maakte een nietszeggend geluid en dronk zijn bier.

‘De inbreker – wie het ook was – moet veel haast hebben gehad.’

Daar was Jack het mee eens. ‘Hij zal ervan uit zijn gegaan dat je in de tas had gekeken, dus het was onwaarschijnlijk dat je hem in de winkel had laten liggen.’

‘Precies!’

Jack bestudeerde Ellery’s gezicht. Er verscheen een scheve glimlach. ‘Laten we niet op de zaken vooruitlopen. Om te beginnen is er geen bewijs dat de duikerstas die je hebt gevonden van Vernon Shandy was. We nemen aan dat het duikpak van hem was, maar er zijn genoeg andere duikers op het eiland. Niemand weet zeker wie dat pak tussen de collectie van de Historische Kring in het pakhuis heeft verstopt. Of met welke reden.’

‘Om de munten te verbergen,’ zei Ellery.

Jack schudde zijn hoofd. ‘Dat is een aanname.’

‘Het is een theorie. En wel de meest logische.’

‘Misschien. Laten we aannemen dat je gelijk hebt. Laten we de theorie volgen dat het pak van de Shandy’s was en is verstopt om de munten te verbergen.’

‘De dubloenen.’

Jack lachte. ‘Je gaat helemaal op in het idee van een piratenschat, hè? Als je ogen nog harder zouden glimmen, gaven ze licht.’

Ellery lachte en leunde achterover in zijn stoel. ‘Oké, goed.’

Het idee van een piratenschat spreekt me wel aan.'

'Helemaal als het een piratenschat met bijbehorend mysterie is.'

'Alle piratenschatten hebben toch iets mysterieus?' stelde Ellery.

'Hm. Goed punt. Maar dat bedoel ik nou net. Zelfs als we jouw theorie volgen over van wie de duikerstas was en waarom hij is verstopt, bewijst dat nog niet dat de munten afkomstig zijn van de *Blood Red Rose*.'

'Ah. Ja. Je hebt gelijk.'

'Er liggen veel wrakken in de wateren rond dit eiland.'

'Dat is zo. Daar heb je een punt.'

Jack lachte. 'Dank je. En ten slotte, zelfs als je theorie klopt over van wie het duikpak en de tas waren, waar de munten vandaan komen en waarom ze tussen de collectie van de Historische Kring zijn verstopt, is er nog steeds geen bewijs dat Vernon Shandy is vermoord.'

'Zover zou ik niet gaan,' wierp Ellery tegen. 'Er is hem íéts overkomen.'

'Iets, ja. Hoe dan ook, hij is niet meer op het eiland. Dat is een ding dat zeker is. Maar we weten niets over de verdere omstandigheden.' Toen Ellery zijn mond opendeed op dit tegen te spreken, ging Jack verder. 'En er zijn genoeg redenen waarom de Shandy's die omstandigheden verborgen zouden willen houden.'

Tom keerde terug naar de tafel met borden vol goudbruin gefrituurde vis, knapperige Franse frietjes en een frisse kool-salade. Hij zette de dampende borden voor hen neer. 'Nog een rondje?'

'Rij je terug naar Captain's Seat of blijf je hier slapen?' vroeg Jack aan Ellery.

Er was een tijd geweest, nog niet zo lang geleden, dat Jack die vraag niet zo achteloos of openlijk zou hebben gesteld.

Ellery glimlachte. 'Als Watson en ik nog welkom zijn?'

Jack gaf hem een snelle knipoog en zei tegen Tom: 'Nog een rondje, graag.' Hij voegde er tegen Ellery aan toe: 'We

kunnen altijd nog naar huis lopen.’

Tom wierp Ellery een geamuseerde blik toe. ‘Komt eraan!’

Tom liep weg, Ellery en Jack pakten de zout- en peperstrooiers, gaven de fles azijn door en verplaatsten de kleine schaalpjes met tartaarsaus.

Jack sneed een stuk gefrituurde kabeljauw af en zei, alsof er geen onderbreking was geweest: ‘Ik wil je niet direct uit je droom helpen. Er is inderdaad iets mysterieus aan deze gebeurtenissen. Alleen wil dat niet automatisch zeggen dat het om moord gaat.’

‘Nee, natuurlijk niet.’ Ellery kauwde nadenkend op een frietje.

Jack keek naar hem. ‘Dat gaat je er niet van weerhouden je neus in andermans zaken te steken en een heleboel onhandige vragen te stellen, hè?’

Ellery trok verbaasd zijn wenkbrauwen op. ‘Ik? Kom op, Jack, wat Vernon Shandy is overkomen gaat mij helemaal niets aan. En bovendien, als er al iets sinisters heeft plaatsgevonden, was dat meer dan een halve eeuw geleden. Niemand zal zich er na al die tijd nog iets van herinneren. Ervan uitgaand dat er nog iemand rondloopt die erbij betrokken was. En dat is onwaarschijnlijk, hè?’

Jack zuchtte en schudde zijn hoofd. ‘Dat dacht ik al.’

Eerder verschenen in de Ellery Page-mysterieën van Josh Lanyon:

Moord op het eiland
Het geheim van Skull House
Een dodelijk feest
Een schandaal in de Salty Dog
Een valse noot

E-book juni 2023

Dit is het zevende deel in de Ellery Page-mysteries

Oorspronkelijke titel *Death at the Deep Dive*

Oorspronkelijke uitgever JustJoshin Publishing, Inc.

Copyright © 2022 by Josh Lanyon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock/De Weijer Design

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6935 9

ISBN luisterboek 978 90 261 6936 6

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.